

GERHARD SCHRÖDER

Occident contra el terror

El terrorisme amenaça seriosament la seguretat i l'estabilitat del món. La lluita contra aquest fenomen continua, però els alemanys i els americans hem de fer pinya: junts ens hi imposarem.

Ja fa mesos que els soldats alemanys lluiten frec a frec amb les tropes americanes a l'Afganistan, que va arribar a ser un refugi i una base logística per al terrorisme internacional. Estic fermament convençut que no hi ha cap altra manera d'eradicar el terrorisme que continuar lluitant així, especialment si enim en compte que el terrorisme global i Al-Qaida amenacen sense treva la comunitat internacional. Em vaig jugar la carrera política, l'any 2001, quan vaig demanar al Bundestag un vot de confiança que em permetera enviar tropes a l'Afganistan, una comesa militar que no tenia precedents a Alemanya. Fins fa ben poc, el paper de les tropes alemanyes al si de la Força Internacional d'Assistència a la Seguretat (ISAF) ha estat de lideratge, la qual cosa ha ajudat a dotar d'una certa estabilitat Kabul i els voltants. Malgrat que l'OTAN no té el comandament d'aquesta força, hi ha un general alemany de l'OTAN que hi està al càrrec. Alliberar l'Afganistan de la servitud dels talibans i d'Al-Qaida ha estat tot un èxit.

El que hem de fer ara, però, és concentrar els esforços a ajudar un país turbulent perquè pugui introduir-s'hi la democràcia i reconstruir-se, malgrat les circumstàncies extremadament difícils que travessa. Alemanya està preparada per participar en l'extensió del programa de reconstrucció més enllà de Kabul, i per enviar personal militar a protegir els civils i les organitzacions que hi treballen. Seria molt tràgic, tant per al poble afganès com per a la comunitat internacional, que aquest país recaiguera en mans d'una altra tirania, o que esdevinguera, una vegada més, refugi i camp de conreu de terroristes. Tenim la responsabilitat compartida d'evitar-ho, per tal com forma part de l'interès comú de tots nosaltres, i s'escau amb els valors que compartim. La cooperació germano-americana, d'altra banda, és bastant sòlida en molts altres camps. Les nostres tropes treballen amb les americanes per assegurar l'estabilitat dels Balcans. La nostra força naval patrulla pel Corn d'Àfrica, tot protegint-hi les ru-

“És cert que Alemanya i els Estats Units no es van posar d'acord en la millor manera de desballestar el règim de Saddam Hussein. No té sentit continuar amb aquest debat. Ara el que hem de fer és mirar endavant, cap al futur: cal que treballem junts per la pau. Les Nacions Unides hi tenen un paper fonamental, en aquest procés. A la comunitat internacional li interessa que hi haja democràcia i estabilitat a l'Iraq, al més aviat possible. La missió internacional, per tant, necessita una legitimitat més gran, per tal d'accelerar el procés que ha de dur a una autoritat pròpiament iraquiana”

tes marítimes. I, per acabar, més de vuit mil soldats alemanys participen en missions de pau arreu del món.

En la lluita contra el terrorisme, els serveis secrets i de seguretat alemanys treballen conjuntament amb els americans i altres col·legues internacionals. Pel que fa al front diplomàtic, Alemanya i altres socis europeus fan els possibles per ajudar Washington perquè duga endavant amb èxit el procés de pau entre israelians i palestins. El compromís que tenim amb la pau al Pròxim Orient, que es basa en la seguretat d'Israel i en el dret que els palestins tenen de crear el seu propi estat, és un punt essencial de la nostra política exterior. És cert que Alemanya i els Estats Units no es van posar d'acord en la millor manera de desballestar el règim de Saddam Hussein. No té sentit continuar amb aquest debat. Ara el que hem de fer és mirar endavant, cap al futur: cal que treballem junts per la pau. Les Nacions Unides hi tenen un paper fonamental, en aquest procés. A la comunitat internacional li interessa que hi haja democràcia i estabilitat a l'Iraq, al més aviat possible. La missió internacional, per tant, necessita una legitimitat més gran, per tal d'accelerar el procés que ha de dur a una autoritat pròpiament iraquiana.

A més de l'actual compromís a l'Afganistan, als Balcans i arreu del món, Alemanya pot oferir ajuda humanitària per a la reconstrucció civil i econòmica de l'Iraq, i per entrenar les forces de seguretat iraquianes.

Aquesta setmana, a l'Assemblea General de les Nacions Unides, hem subratllat especialment aquest fet: que Alemanya i els Estats Units mantenen lligams profunds, una pregona amistat basada en experiències i valors comuns. Per als alemanys, l'assemblea del 2003 ha estat molt especial. Ha fet trenta anys que Alemanya va ser admesa a les Nacions Uni-

des, tota una efemèride de la nostra història de la postguerra. En aquells moments, els alemanys encara estàvem dividits, separats per una paret i per una frontera perillosa. Avui, però, Alemanya està unida.

Els alemanys no oblidarem que els Estats Units ens van ajudar i ens van fer costat a l'hora de reconstruir i de reunificar el nostre país. Si l'Alemanya d'avui viu en una Europa pací-

Darrere el dalai-lama

fica, pròspera i segura és, en gran mesura, gràcies a l'amistat americana, i la clarividència i la decisió política d'aquesta nació amiga.

D'ençà del mandat del president Harry S. Truman, tots els altres presidents americans han afavorit la integració europea. Aquest tipus de política és ben assenyada: una Europa forta i unida també convé als EUA. De fet, ara que som enmig del debat sobre la Constitució europea, i ara que som a punt d'ampliar encara més la Unió Europea, Europa obre un nou capítol en la història de la seua unitat. Alemanya, com a poder civil al cor d'Europa, és conscient, i ho ha patit a la pell, que la cooperació i la integració són condicionaments previs que afavoreixen la seguretat i la prosperitat.

Alemanya no fou completament sobirana fins la caiguda del mur, i fins que no es va unificar. Ara som membres de ple dret de la comunitat internacional —amb tots els drets i deures que això comporta—. La funció d'Alemanya al món ha canviat, i també ho ha fet la nostra política exterior.

El meu país està capacitat per contraure cada vegada més responsabilitats. Això implica que potser hàgem de fer ús de la força militar, com a darrer recurs, a l'hora de resoldre determinats conflictes.

Però no hem d'oblidar que la seguretat, al món actual, no la pot garantir un sol estat que actue aïlladament, sinó que cal la participació de tota la comunitat internacional. Tampoc no és cert que la seguretat es pugui aconseguir només amb mesures coercitives o militars. Si volem que el nostre món siga més lliure i més segur, hem d'atacar de soca-rel la inseguretat, l'opressió, el fanatisme i la pobresa, i ho hem de fer tots junts.

Gerhard Schröder és el canceller d'Alemanya

©The New York Times—EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

Vaig conèixer el dalai-lama ara fa uns vint anys. Jo era un adolescent que estudiava en una universitat de monjos catòlics. Havia vingut a visitar un monestir cristià en funcionament. Malgrat que la figura del dalai-lama encara no era tan coneguda com ara, ja em va captivar el carisma que demostrava, i la tragèdia del poble tibetà. Dos anys més tard, al 1986, vaig visitar la Xina i el Tibet, i després vaig esdevenir director de la campanya "Tibet lliure", amb seu a Londres.

En aquesta gira pels Estats Units, el dalai-lama ha confirmat que és el guru número u mundial pel que fa a "bon rotllo", i que travessa les fronteres de la cultura i de la religió. Ningú no se'n pot estar, d'admirar una persona que, encara no ha acabat de parlar amb el president Bush i amb el secretari d'Estat, Colin Powell, qui ja recomana als estudiants de Harvard que no estudien tant, i que dediquen més temps a esdevenir gent maca, i els fa riure contant-los com, quan encara era "un dalai-lama jove i dolent", va etzibar-li un colp de bastó a un lloro. Qui pot escapar de la seducció d'un líder que suggereix que la compassió i el diàleg són la millor manera d'acabar amb els terroristes? Quin líder és capaç de donar una conferència d'entrada lliure, a Central Park? El risc d'aquesta celebritat en augment del dalai-lama, però, amenaça de distorsionar el que de debò representa, és a dir, una tradició cultural ancestral que no sempre és atractiva per als occidentals. Dit d'una altra manera, els americans s'han apropiat de la figura del dalai-lama —o d'una versió simplificada d'aquest— al llarg dels darrers deu anys.

No fa gaire, circulava per la xarxa un correu electrònic d'aquells que s'escampen en cadena, com una mena de "mantra del mil·lenni" (un missatge religiós repetit reiteradament), i que oferia alguns consells, com ara: "Acosteuvos a l'amor i a la cuina amb un abandonament eixelebrat" i, "Una volta l'any, aneu a algun lloc on no hàgeu estat mai". Aquest correu electrònic, que era una broma en realitat, va circular

extensament per la xarxa. Al llarg de la gira que el va dur als EUA al 2000, el dalai-lama se'n va haver de sentir dir de tots els colors: primer, el conegudíssim presentador de la CNN Larry King el va definir com a musulmà; després va veure que la mateixa Sharon Stone era qui el presentava a una multitud a Los Angeles. Descalça i amb una bufanda de plomes, deia que aquell home era "el més treballador de tots els que es dediquen a l'espiritualitat", i el definia com "el senyor Sisplau Sisplau Deixa'm Entrar a la Xina!" Per un moment ningú no va fer esment del fet que venia del Tibet.

El dalai-lama és així perquè el volem així: una tendra projecció dels nostres somnis i desigs. Aquest entusiasme, però, no s'ha traduït en cap benefici polític tangible, per als tibetans. L'hem vist als anuncis dels ordinadors Apple, i als del software Salesforce.com; és molt significatiu que no haja cobrat per cap dels usos de la seua imatge. Alguns dels llibres que donen a entendre que els ha escrit el dalai-lama no són seus, però en porten la imatge a la portada, per augmentar-ne les vendes.

En realitat, el budisme tibetà no és un sistema lliure de valors, i orientat simplement a escalfar els cors i dibuixar somriures. És una religió amb sòlids puntals ètics que sovint es perden quan la traduïm al pensament occidental. El dalai-lama, per exemple, condemna explícitament l'homosexualitat, el sexe oral i l'anal. S'assembla molt a la posició del papa Joan Pau II, en aquests aspectes, i això, a alguns dels seus seguidors occidentals, els fa vergonya publicar-ho. De fet, l'editor americà va arribar a demanar-li que retirara les invectives contra l'homosexualitat que hi havia a "Ètica per al nou mil·lenni", perquè temia que podien ofendre els lectors americans, i el dalai-lama hi accedí. Quan parla per als seus, el dalai-lama difereix molt d'aquesta figura genial que veiem a Occident. Recorde un discurs que va pronunciar al seu quarter general de Dharamsala, al nord de l'Índia, el 1990, després del conflicte entre els indis i els tibetans. Parlava en